

roman

bir

katilin

günceci

kim

young-ha

Korece
Aslından
Çeviren
Özlem Gökçe,
Açelya Yavuz

TİMAS
T

Birini öldürmemin üzerinden yirmi beş yıl geçti. Yok yok, yirmi altı yıl mıydı yoksa? Neyse, aşağı yukarı o kadar oldu işte. O ana kadar beni buna sevk eden, insanların çoğunlukla düşündüğü gibi cinayet dürtüsü, cinsel sapkınlık falan değildi. Daha ziyade içimde ukde kalmasıydı. Daha mükemmel bir hazzın mümkün olabileceği umudu. Kurbanlarımı her gömüşümde aynı şeyi tekrarlayıp durdum.

Bir dahaki sefere daha iyisini yapabilirim!

Cinayetlerime son verişim, işte tam da bu umudumun kaybolmasından kaynaklandı.

Günlük yazdım. Hamlelerime soğukkanlı bir eleştiriyiyle yaklaşmaya, ya da öyle bir şeylere ihtiyacım vardı galiba. Neyi yanlış yaptığımı, bu yüzden ne hissettiğimi yazmalıydım ki içimi parçalayan hataları tekrarlamayayım diye düşündüm. Sınava giren öğrenciler yanlış cevapladıkları soruları bir defterde toplarlar. Ben de aynı şekilde, cinayetlerimin her aşamasını ve verdiği hissi titizlikle yazdım.

Ama boşunaydı.

Cümle kurmak çok zordu. İyi bir metin yazmak da değildi amaç, sadece günlük tutmaktı ama bunun böylesine zor olması... Hissettiğim zevk ve üzüntüyü tam anlamıyla ifade edememek. Kötü bir histi. Okuduğum romanların neredeyse tamamı okul kitaplarında yer alanlardı. Bunların içinde benim ihtiyacım olan cümleler yoktu. O yüzden şiir okumaya başladım.

Hataydı.

Şiir öğretilen kültür merkezinin eğitmeni benim yaşlarımda bir erkek şairdi. İlk derste çok ciddi bir yüz ifadesiyle şöyle deyip beni güldürdü: “Şair, hünnerli bir katil gibi dili ele geçiren ve sonunda onu öldüren varlıktır.”

Çoktan onlarca avı “ele geçirip sonunda öldürmüş”, toprağa gömmüştüm. Ama yaptığım işin şiir olduğunu hiç düşünmemiştim. Adam öldürmek, şiirden çok düzyazıya yakındı. Yapıldığında, bunu herkes anlayabilir. Cinayet düşünüldüğünden daha eziyetli, pis bir iştir.

Her neyse, bu eğitmen sayesinde şiire ilgi duyduğum bir gerçek. Üzüntü hissedemeyecek birisi gibi görünsem de mizaha kayıtsız kalamam.

*

Elmas Sutra'yı okuyorum.

“Uygun bir mesken bulmadan kalbini uyandır.”

*

Oldukça uzun bir süre şiir derslerine katıldım. Ders hayal kırıklığı olursa onu öldürürüm diye düşündüm ama neyse ki oldukça ilgi çekiciydi. Eğitimci beni defalarca güldürdü, yazdığım şiiri iki kere övdü. Bu yüzden yaşamasına izin verdim. O günden beri yaşadığı günlerin ona ekstradan bahşedilmiş olduğunu herhalde hâlâ bilmiyordur. Ama bir süre önce okuduğum son şiir kitabı ise hayal kırıklığıydı. Belki de onu o zaman gömmeliydim.

Benim gibi dâhi bir katil bile adam öldürmeyi bırakıyor, o ise şu kadarcık kabiliyetiyle hâlâ şiir yazıyor. Utanmaz!

*

Bu sıralar sürekli düşünüyorum. Bisiklete binerken de düşünüyorum, taşların sivri çıkıntılarına takılınca da. Çok şeyi unuttum. Üç çaydanlık yaktım. İnhi hastaneden tedavi için randevu aldığını söylemek üzere aradı. Ben avaz avaz bağırıp kızdığımdaysa bir süre sessiz kaldıktan sonra şöyle dedi:

“Gerçekten garip. Kafanda bir sorun olduğu kesin. Böyle sinirlendiğini ilk kez görüyorum baba.”

Gerçekten hiç kızdığım olmamış mıydı? Öylece afallayıp kalmışken telefonu önce Inhi kapattı. Yarım kalan konuşmamıza devam etmek için cep telefonumu kavradım ama nasıl arama yapılacağını bir an hatırlayamadım. Arama butonuna mı basılıyordu önce? Ya da önce numaralara sonra mı arama butonuna basılıyordu? Peki ama Inhi’nin numarası neydi? Yok yok, daha basitti sanki.

İçim daraldı. Gıcık oldum. Telefonumu fırlatıp attım.

*

Ben şiirin ne olduğunu bilmediğim için cinayet sürecimi dürüstçe yazdım. İlk şiirimin adı “Bıçak ve Kemik” miydi ne? Eğitimci şiirsel ifadelerimin özgün olduğunu söyledi. Saf bir dil ve ölümcül hayal gücüyle hayatın anlamsızlığını keskin bir şekilde ortaya koyduğumu söyledi. Tekrar tekrar metaforumu yorumladı.

“Metafor nedir?”

Eğitimci sinsice güldü –o gülüş, hoşuma gitmedi– metaforun ne olduğunu açıkladı. Dinledikçe anladım ki metafor benzetmeydi.

A ha!

Pardon ama bunlar benzetme değil ki be adam!

*

Kalp Sutra geçti elime. Açtım, okuyorum.

“İşte bu nedenle boşlukta biçim yoktur; duyum yoktur; algılama yoktur; irade yoktur; bilinç yoktur; göz, kulak, burun, dil, gövde ve akıl yoktur; görme, işitme, koklama, tat alma, dokunma ve düşünme yoktur; bakış yoktur, algılayış da bilgisizlik de yoktur, bilgisizliğin sonu da yaşanma ve ölüm de yoktur; yaşanma ve ölümün sonu da acı çekme yoktur; abunların sonunda acı çekme de yoktur; acı çekmenin sona ermesi yoktur ve yol yoktur; bilgelik yoktur ve erme yoktur.

*

“Gerçekten şiir yazmayı öğrenmişliğiniz yok mu hiç?” diye sordu eğitimci. “Öğrenilmesi mi gerek?” diye karşılık verdiğimde, “Hayır. Yanlış öğrenildiğinde tam aksine cümleler çöpe gider,” diyerek cevapladı. Şöyle karşılık verdim: “Ah, demek öyle. Bu iyi olmuş. Ama tabii ki hayatta şiir dışında da başkalarından öğrenilemeyecek şeyler var.”

*

Emar ektirdim. Beyaz bir tabut gibi görünen emar sedyesine vücudumu yatırdım. Işığın içine girdim. Bir çeşit lme yakın deneyim gibi. Gge yükse- lip kendi bedenime yukarıdan baktığımaya dair bir hissiyata kapıldım. Ölüm yanıma gelmiş duruyor. Biliyorum. Yakın zamanda leceğim.

Bir hafta sonra bilişsel test midir nedir, onu da yaptırdım. Doktor sorular sordu, ben yanıtladım. Sorular kolay, ama cevapları zordu. Akvaryuma elini sokup yakalayabileceğini sandığın ama bir türlü yakalayamadığın balığı çıkarmaya çalışmak gibi mi desem... şimdiki cumhurbaşkanı kim? Hangi yıldayız? Biraz önce duyduğunuz  kelimeyi sy- leyin. On yedi artı beş kaçtır? Cevabı bildiğimden eminim. Ama aklıma gelmiyor. Biliyorum ama bil- miyor muyum? Nasıl olur böyle bir şey?

Test bittikten sonra doktorla görüştüm. İfadesi i açıcı değildi.

“Hipokampusunuzda küçülme var.”

Doktor beynimi ektiğiy emar filmini göstererek konuştu.

“Alzheimer olduğu kesin. Hangi seviyede olduğundan henüz emin değiliz. Bir süre izlememiz gere- kiyor.”

Yanımda oturan Inhi ağzını sımsıkı kapatarak hiçbir şey söylemedi. Doktor konuştu.

“Hafızanız giderek kaybolacak. Önce kısa süreli hafızanız ya da yakın geçmiş hafızanız yok olacak. İlerlemesini yavaşlatabiliriz, fakat engelleyemeyiz. İlk olarak yazdığım ilaçları düzenli alın. Ve her şeyi yazılı olarak kayda geçirin, bu yazdıklarınızı üzerinizde taşıyın. İleride evinizi bile bulamayabilirsiniz.”

*

Montaigne’in *Denemeler*’i. Sararmış karton kapaklı kitabı tekrar okuyorum. Bu satırlar, insan yaşlanıp okuduğunda da güzel. “Hayatımızı ölümle ilgili düşüncelerle mahvediyoruz, ölümümüzü ise hayatla ilgili düşüncelerle.”

*

Hastaneden dönüş yolunda polis çevirmesi vardı. Memur, Inhi’nin ve benim yüzlerimizi gördükten sonra bizi tanıyarak gitmemize izin verdi. Sendika başkanının en küçük oğluydu.

“Cinayet sebebiyle arama yapıyoruz. Bir gün değil, iki gün değil... Gece gündüz, gerçekten ölmek üzereyim. Katil buyurun beni yakalayın diye böyle gün ortasında mı dolaşacak sanki?”

Bizim semtte ve çevre semtlerde arka arkaya üç kadının öldüğünü söyledi. Polis seri cinayet olduğu sonucuna varmış. Üç kadın da yirmili yaşlarındaydı ve gece geç saatlerde evlerine dönerken öldürülmüşlerdi. El ve ayak bileklerinde bağlandıklarına dair izler vardı. Alzheimer teşhisi konulduktan hemen sonra üçüncü kurbanın ortaya çıkmasıyla kendi kendime şunu sormam tabii ki normaldi:

Acaba ben miydim?

Duvarda asılı takvimin sayfalarını kaldırıp kadınların kaçırılıp öldürüldükleri tahmin edilen tarihlere baktım. Kuşkuya hiç mahal bırakmayacak şekilde, orada olmadığımı dair kanıtım vardı. O kişinin ben olmayışı iyi bir şeydi tabii ama, önüne gelen kadınları kaçırıp öldüren bu herifin benim çevremde ortaya çıkması iyi değildi. Inhi'ye bu katilin belki de bizim etrafımızda dönüp dolaştığını tekrar tekrar hatırlattım. Nelere dikkat etmesi gerektiğini de söyledim. Gece geç saatte asla tek başına dolaşmamasın. Bir erkeğin arabasına bindiğin an bitersin. Kulaklık takıp yürümek tehlikeli.

“Bu kadar endişe etme.” Ön kapıdan çıkarken Inhi şu sözü de ekledi. “Cinayet dediğin şey o kadar kolay mı?”

*

Bu aralar her şeyi yazıyorum. Bilmediğim yerlerde aklım başıma gelip afallamış haldeyken, boynumda asılı olan isim kartım ve adresim sayesinde eve döndüğüm de oluyor. Geçen hafta insanlar beni karakola götürdü. Polis memuru beni gülererek karşıladı.

“Amcacığım, yine gelmişsiniz!”

“Beni tanıyor musun?”

“Tabii ki. İyi tanıyorum. Sizin kendinizi tanıdığınızdan daha iyi tanıyorum sizi.”

Gerçekten mi?

“Kızınız hemen gelecek. Haber verdik bile.”

*

Inhi ziraat fakültesinden mezun olup ilçenin araştırma enstitüsünde iş buldu. Burada bitki çeşitlerini geliştirme işiyle uğraşıyor. Farklı iki tür bitkiyi birbirine aşılayarak yeni türler üretiyor. Beyaz bir önlük giyerek bütün gün neredeyse enstitüde yaşıyor, bazen sabahlıyor. Bitkiler insanların işe geliş gidiş saatleriyle ilgilenmez. Bazen gecenin bir vakti tohumlama yapmak gerekiyor herhalde. Bitkiler arsızca, azılı şekilde büyüyor. İnsanlar Inhi’nin torunum olduğunu sanıyor. Kızım deyince şaşırıyorlar. Ben bu yıl yetmişime girdim ama Inhi daha yirmi sekiz yaşında çünkü. Bu gizemli duruma en çok

ilgi gösteren kişi tabii ki de Inhi'ydi. On altı yaşın-dayken okulda kanla ilgili bilgiler öğrendi. Benim kan grubum AB, Inhi'ninki 0. Ebeveynden çocuğa aktarılmayacak bir kan grubu.

“Ben nasıl oluyor da senin kızınıım?”

Mümkünse gerçekleri söylemeye çabalayan biriyimdir.

“Seni evlat edindim.”

Inhi ile herhalde o zamandan itibaren uzaklaşmaya başladık. Bana nasıl davranacağını bilemez halde ve şaşkın gibiydi, aramızda oluşan mesafe de böylelikle hiç azalmadı. O günden sonra Inhi ile aramızdaki yakınlık kayboldu.

Capgras sendromu diye bir şey var. Beyinde, yakınlık duygusunu kontrol eden kısmın anormalleşmesiyle meydana gelen bir hastalık. Bu hastalığa yakalanınca yakınlarını tanımana rağmen onlara artık yakın hissedememeye başlarsın. Mesela adam aniden karısından şüphelenir. “Karımın yüzüne sahipsin, karımmış gibi davranıyorsun, sen de kim-sin? Bunu sana kim yaptırıyor?” Yüzü de aynı, yaptıkları da aynı olmasına rağmen yabancıymış gibi gelir. Tanımadığı biri gibi görünür. Sonunda böyle bir hasta, yabancı bir dünyaya sürülmüş hissiyle

yaşamak zorunda kalır. Benzer yüzlü yabancıların hepsinin kendisini kandırdığına inanır.

O günden sonra Inhi etrafını saran bu küçük dünyayı, benden ve kendisinden oluşan bu aileyi sanki yabancı görmeye başlamıştı. Biz yine de birlikte yaşamaya devam ettik.

*

Rüzgâr estiğinde arka bahçedeki bambu korusu gürültülü olmaya başlıyor. Bununla beraber yüreğim de sersemliyor. Rüzgârın sert estiği günler sanki kuşlar da susuyor.

Bambu korusunun olduğu bu araziyi uzun zaman önce satın aldım. Hiç pişman olmadığım bir edimim oldu. Her zaman kendime ait bir korum olsun istedim. Sabah olduğunda oraya yürüyüşe çıkarım. Bambu korusunda koşulmaz. Olur da düşersen ölabilirsin bile. Bambu ağacı kesildiğinde kökü kalır, bu kök oldukça sivri ve serttir. Bambu korusunda bu yüzden hep yere bakarak dikkatli yürümek gerekir. Kulağımla bambunun uzun yapraklarının hissettirdiğini dinler, yüreğimle bunların altına gömdüğüm insanları düşünürüm. Bambu ağacı olup gökyüzüne doğru durmadan uzayan cesetleri.

*